

da bi bilo poprej suho, in posamezni listi so bili videti kakor zemljevidi, na katerih so samo reke, potoki in jezera. Pa nesreča, pravijo, ni nikoli sama; tudi tukaj se jih pridruži še več. Posamezne liste razpoloži po travi, da bi jih solnce posušilo; a veter seže vmes s svojo hudo jezo in vse razprši. — Tista rutica, ki mu je že toliko hudega prizadjala, je tudi vsa umazana. Zdaj gre rutico prat. Nepričakovano nekdo zavpije: »Otrok, kaj delaš?« To nenadno vprašanje ga tako prestraši, da mu ruta iz roke pade ter odplava. Skokoma se zažene za njo ter jo tudi srečno vjame, ker voda ni bila tako silno globoka; vendar v čevlje se mu je je pa dokaj nateklo. Zato se hoče sezuti, da bi vodo odtočil. V ta namen nasloni nogo na nek kamen, ki je iz tal molel, kakor bi bil njega čakal; Lipe nastavi opetico ter vleče, vleče — resk! kamen se izruje in Lipek leži na hrbtu pa obe nogi na kvišku moli.

Med vsemi temi nezgodami in nesrečami je pa strah, kaj bodo stariši rekli, tako zelo narastel, da se ni skoro upal domu iti. Pa reč se mu je še boljše stekla, kakor je mislil. Lipe je bil namreč jako dobrosrčen otrok, ne spriden — le nad mero neroden. In nerodnost dobri stariši lože spregledajo, kakor hudobijo. Brez vse kazni seveda ni bilo; a Lipe jo je krotko in potrpežljivo prestal. Tudi to je znamenje dobrega srca, če otrok ponižno sprejme zaslužen kaznen. Če neokretnost odštejemo, moramo reči, da je bil Lipe blaga dušica; in če še pri-
stavim, da se je polagoma odvadil svoje nerodnosti, se bode tudi vam priljubil. Njegovim nerodnostim se smete smejati, njega pa ne smete zaničevati, marveč sklenite, vedno in povsod previdno ravnati, da ne zabredete v enake težave in britkosti! (*Po listu „Waisenkind.“*)

Prevzetni prst.

Predzadnji prst, ki je pri mazinčku, imenuje se zlatnik, ker se navadno nanj prstanj deva. Ta zlatnik si je bil enkrat nataknil prelep prstanj iz biserov in dražih kamnov, ki so se lesketali, kakor solnčni blesk na vodi.

Zarad tega pa je bil zlatnik prevzeten in ni za druge prste nič več maral, ampak ošabno jim reče: »Jaz sem več kakor vsi vi drugi!« Ko drugi prstje to slišijo, se vzezijo in palček pravi v imenu družih: »Če ti nočeš biti z nami, pa tudi mi ne bomo s taboj in ti ne bomo kar nič več pomagali.« In tako so bili tri dni skregani.

Zdaj hoče zlatnik cvetlico utrgati, a palec pravi: »Mi ti nočemo pomagati, ker si tako prevzeten;« in pustiti mora cvetko. Nato si hoče črešnjo na drevescu odtrgati, a drugi mu nočejo pomagati, ker je bil prevzeten, in tudi črešnjo mora na vejici pustiti. Potlej hoče nogovico splesti, pa drugi mu nočejo pomagati, ker je bil prevzeten, — pustiti mora pletenje.

Slednjič sprevidi prstnik, da brez družih nič ne opravi, zato se kesa svoje prevzetnosti. Glasno se joka in obeta, da ne bode nikdar več tak. To vidijo drugi prstje in so mu spet prijazni pa mu zopet radi pomagajo. In odsihdob si prstje niso bili več sovražni in še zmiraj učijo ljudi, koliko sami sebi škodujejo, če v prevzetnosti in sovraštvu živijo, koliko pa jim koristi, če so ponižni in postrežljivi.

Volc.

(Krištof Šmid.)

Janezek je poleg velikega gozda ovce pasel. Nekega dne se začne norčevati in na ves glas vpiti: »Volk gre! volk gre!«

Mahoma prihiti veliko kmetov iz bližnje vasi s kôli in sekirami, da bi volka ubili. Ker pa od volka ni duha ne sluha, se povrnejo domu; Janezek pa se jim prav debelo v pest smeje.

Drugi dan Janezek zopet na vse grlo kriči: »Volk! volk!« Kmetje zopet pridejo, a ne več v tolikem številu, kakor poprejšni dan. Ker pa volka ni nikjer na spregled, zmajajo z glavami in gredo spet nevoljni domu.

Tretji dan pa volk zares pride. Janezek se neusmiljeno dere: »Pomagajte! pomagajte! Volk! volk!« Toda zdaj ni bilo žive duše na pomoč.